

формах влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування, що виникає між суб'єктами, які наділені суб'єктивними правами і обов'язками, передбаченими нормами сімейного права.

А правовідносини що виникають між особами що дали згоду на застосування допоміжних репродуктивних технологій є специфічним видом сімейних правовідносин.

Список використаних джерел:

1. Сафончик О.І. Деякі питання розвитку законодавства з питань виникнення та припинення шлюбно-сімейних правовідносин // Актуальні проблеми держави і права. — О., 2011. — Вип. 59. — С.277–284
2. Бурлай О. О. Особливості сімейних правовідносин як об'єкту регулювання міжнародного приватного права // Актуальні проблеми міжнародних відносин. — К., 2005. — Вип.58, ч.1. — С.35–36.
3. Семейное право: Учебник / Антокольская М.В. — М.: Юристъ, 2003. — 333с.
4. Ватрас В. А. Про сутність сімейних правовідносин // Вісник. — Хмельницький, 2003. — N3–4 (7–8). — С.111–118
5. Семейное право України: Підручник / Л.М. Баранова, В.І. Борисова, І.В. Жилінкова та ін.; За заг. ред. В.І. Борисовой та І.В. Жилінковой. — К.:Юрінком Інтер, 2004. — 264с.
6. Ватрас В. А. До питання про поняття сімейних правовідносин // Держава і право. — К., 2004. — Вип.23: Юридичні і політичні науки. — С.369–374.
7. Пестрикова А. А. Установление родительских прав при использовании суррогатного материнства // Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Проблеми цивільного права та процесу». — Х., 2007. — С.129–131.

ПРАВОВА ДОПОМОГА В ДІЯЛЬНОСТІ НОТАРІАТУ

Гура Ірина Володимирівна, здобувач кафедри конституційного та міжнародного права НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, заступник начальника кафедри конституційного та міжнародного права НАВС *Калиновський Б.В.*

Нотаріат як інститут забезпечення конституційного права на отримання правової допомоги передбаченого ст. 59 Конституції України [1] є інститутом превентивного, попереджувального правосуддя та, насамперед безпосередньо забезпечує захист прав і свобод людини і громадянина, що дає можливість суб'єктам права уникнути звернення до суду за захистом цих же прав.

У межах правової допомоги, як напряму юридичної діяльності, нотаріуси засвідчуючи угоди, сприяють формуванню і чіткому закріпленню взаємних прав і свобод суб'єктів правових відносин, упереджають можливі спори між учасниками цих відносин, роз'яснюючи особам, що звернулися до них за здійсненням нотаріальної дії їх права та обов'язки, а також наслідки здійснюваних ними дій. У цьому сенсі, діяльність нотаріату сприяє підвищенню юридичної освіченості суспільства, забезпечують примусове виконання зобов'язань без звернення до суду, яке є несудовим способом захисту інтересів кредитора і на сьогоднішній момент має значний потенціал до подальшого законодавчого вдосконалення, здійснює діяльність по забезпеченню доказів, необхідних у разі роз'язді справи в суді або в адміністративному органі.

Водночас слід зазначити, виконання нотаріусом функції надання правової допомоги, не обмежується повідомленням зацікавлених осіб інформації про чинне законодавство з конкретного питання, а включає обов'язкове проведення правової експертизи усіх умов угоди, з'ясування обставин справи, роз'яснення учасникам змісту, значення і правових наслідків угоди, перевірку відповідності смислу угоди дійсним намірам сторін і вимогам законодавства, приналежності прав на нерухомість, правоздатності юридичної особи, повноважень сторін та їх представників,

встановлення осіб, що звернулися за здійснення нотаріальної дії, перевірку дієздатності фізичних осіб, тощо.

Також слід зазначити, у діяльності нотаріуса юридична допомога має місце у зв'язку із здійсненням нотаріальних дій у вигляді: консультування осіб, що звернулися за здійсненням нотаріальної дії, про предмет нотаріальної дії і його наслідки з тим, щоб юридична неіноформованість не могла бути використана ним на шкоду. Роз'яснення їх прав та обов'язків, з'ясування відповідності бажання сторони на здійснення нотаріальної дії і обраного виду дії її істинному волевиявленню, і забезпечення тим самим відповідності волі і волевиявлення для виключення помилки особи [2].

Обов'язок надання консультацій в окремих випадках може навіть змусити нотаріуса переконати клієнтів в доцільності підписання тієї або іншої угоди. Невиконання обов'язку по наданню належної консультації, що заподіяло шкоду громадянам і організаціям – учасникам нотаріальної дії, може спричинити постановку питання про її відшкодування за рахунок нотаріуса; складання проектів нотаріальних актів або внесення пропозицій по зміні в представлених йому проектах.

Особливістю правової допомоги, як юридичної діяльності здійснюваної нотаріусом, є надання її усім учасникам нотаріальної дії. Згідно із законом і правилами нотаріальної етики, нотаріус зобов'язаний неупереджено консультувати усі сторони, тобто, надаючи правову допомогу одному учасникові, він не може не здійснити її іншому. Діючи на користь усіх учасників нотаріальної дії, а не тільки одного клієнта, нотаріус сприяє узгодженню їх інтересів, правових домагань, попереджаючи тим самим виникнення суперечок, що обумовлює правове сприяння реалізації інтересів кожного з них.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про нотаріат: Закон України від 2 вересня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 39. – Ст. 383.

ЗАКОННИЙ РЕЖИМ МАЙНА ПОДРУЖЖЯ (МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ)

Івахненко Інна Віталіївна, здобувач кафедри цивільного права і процесу НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри цивільного права і процесу НАВС *Лов'як О.О.*

Розглядаючи законодавство країн прецедентного та континентального права прийнято виділяти три види законних режимів майна подружжя. Режим спільного майна подружжя діє у Франції, Швейцарії, Іспанії, ряді країн Латинської Америки (є представниками континентальної системи права), восьми штатах США. Законодавство різних країн по різному підійшло до визначення складу «спільний». Так, згідно з французьким правом все майно, яке було нажите подружжям під час шлюбу, знаходиться у їх спільній сумісній власності. Сюди входить майно, яке було придбане за рахунок власного заробітку, а також доходів від роздільного майна (ФЦК ст.1401).

Такий режим спільності отримав назву «спільність придбань». Таким же чином дане питання було вирішене у ряді штатів США з тією лише різницею, що в одних штатах (Техас, Луїзіана, Айдахо) доходи від роздільної власності включаються у режим спільного майна, а в інших ні.

У Нідерландах взагалі з моменту укладання шлюбу все майно підлягає режиму «спільності», який поширюється на все наявне майно, а також майно, яке буде придбане подружжям у майбутньому.